

*Tenkrát v zimě
měl Franta smůlu
a jiné povídky a úvahy*

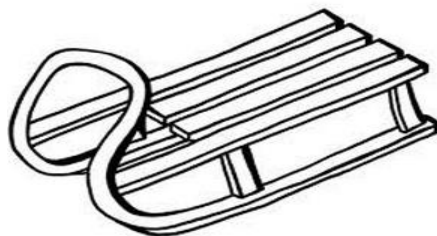

Tomáš Kiml

Tomáš Kiml

TENKRÁT V ZIMĚ MĚL FRANTA SMŮLU

a jiné povídky a úvahy

Copyright:

Autor: Tomáš Kiml

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-41-8 (ePub)

978-80-87976-42-5 (mobipocket)

978-80-87976-43-2 (pdf)

AUTOROVÝCH PÁR SLOV ÚVODEM

Od roku 1993 do roku 1995 vycházely některé mé krátké povídky a má zamyšlení v regionálním deníku Táborské listy. Je zajímavé je s odstupem času číst, neboť tehdy vyjadřovaly mé momentální duševní rozpoložení nebo reagovali na současné dění, jako například „Z deníku M. Janiševiče“, fiktivního deníku chlapce, který prožívá válku v bývalé Jugoslávii. Některé příběhy by se v současnosti díky dnešním technologiím možná ani nestaly nebo by byly jiné, a tak si můžeme více uvědomit, co do všedního života přináší mobilní telefon (jak by se hned lépe domlouvalo oběma mladým lidem v povídkové úvaze „Tak to chodí...?“), informace na internetu (byť by se také lépe hledal, než tomu bylo v povídce „Byť za všechno“) nebo třeba jen lepší technické vybavení dnešních sanitek (viz povídka „Jak jsem viděl světlo života“).

Rozhodl jsem se tedy tyto práce po několika letech opět zveřejnit. Ve sbírce je neřadím chronologicky, jak v novinách vycházely, ale na konci je vždy kvůli časovému zařazení uveden datum jejich zveřejnění. Přeji tedy čtenářům příjemné chvílky při čtení, možná zábavu, možná plodně strávený čas zamyšlení...

TENKRÁT V ZIMĚ MĚL FRANTA SMŮLU

Když jsem se ráno probudil, byla celá krajina ukrytá pod vrstvou sněhu. Vzbudil jsem i své bratry, protože jsem je nemohl o tu krásu připravit. Teple jsme se oblékli a rychle uháněli ven. Na kopci nad vesnicí byly snad všechny děti z okolí. Sáňkovalo se a klouzalo, na čem se dalo. Ti chudší jezdili jen na břiše.

Bavilo nás to, dokud nepřišel Franta ze statku. Kde se ukázal, objevily se mrzutosti, jeho rodiče byli velmi bohatí, a tak se každou zimu vytáhl s novým oblečením a sáňkami, které nikdy nikomu nepůjčil. Nebral vůbec ohled na ostatní a my díky němu většinou odcházeli s modřinami.

Do školy vzdálené asi pět kilometrů chodíme pěšky. Cestou se většinou zahřejeme koulováním, nebo honičkou. Když jdeme domů, je každý unavený od věčného soustředění v lavicích a byli bychom rádi, kdyby nás někdo svezl.

Frantovi rodiče mají plno koní, které musí každý den provětrat. Statkář zapřáhl do saní a jel pro svého jediného syna. Ačkoli zbylo ještě místo, nikdy nás nesvezl. Prosili jsme, ale on nás odháněl bičem.

Jednoho dne čekal před školou strýc šafář. Radostně jsme skočili do saní a třásli se nedočkavostí na oběd, který byl už doma připravený. Překvapilo nás, že pro Frantu nikdo nepřijel. Chtěli jsme, aby jel s námi, ale strýček dobře věděl, jaký je jeho táta, a rázně zakročil. Bylo nám Franty docela líto, ale malá

procházka mu snad neublížila... A tak se nám ho vlastně náhodou podařilo potrestat.

Odpoledne se většinou pracovalo. V krutých zimách, kdy napadlo plno sněhu, jsme museli prohazovat silnici ručně, protože koně s pluhem vždy zapadli. Nebyla to příjemná činnost, ale o to větší radost jsme měli, když jsme v hlubokých závějích vyhrabali tunely a v nich se po čtyrech honili jako psi. Každý musel postavit alespoň jednoho sněhuláka, aby patřil do party. Představovali jsme si, že jsou živí a dávali jsme jim jména. A pak přišlo jaro a nám bylo moc líto, že musí roztát...

Táborské listy, 15. března 1994